

Žalovaná: Skatteverket

Výrok

Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, podle které společnost usazená v členském státě není oprávněna odečíst úroky zaplacené společnosti náležející do téže skupiny, která je usazena v jiném členském státě, jelikož závazek, který přijaly, byl patrně sjednán především s cílem získat podstatnou daňovou výhodu, zatímco pokud by obě společnosti byly usazeny v prvním členském státě, nebyl by učiněn závěr, že taková daňová výhoda existuje, jelikož by se v tomto případě uplatnila ustanovení týkající se finančních převodů v rámci skupiny.

(¹) Úř. věst. C 295, 2.9.2019.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 21. ledna 2021 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunsko) – UCMR – ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor v. Asociația culturală „Suflet de Român“ zastoupené svým likvidátorem, Pro Management Insolv IPURL

(Věc C-501/19) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Daně – Daň z přidané hodnoty (DPH) – Směrnice 2006/112/ES – Článek 2 odst. 1 písm. c), čl. 24 odst. 1 a čl. 25 písm. a) – Zdanitelná plnění – Odměna za sdělování hudebních děl veřejnosti – Článek 28 – Organizace kolektivní správy autorských práv – Výběr této odměny od konečného uživatele jejím jménem a na účet nositelů autorských práv“)

(2021/C 79/14)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Înalta Curte de Casație și Justiție

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: UCMR – ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor

Odpůrce: Asociația culturală „Suflet de Român“ zastoupené svým likvidátorem, Pro Management Insolv IPURL

Výrok

1) Článek 2 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, ve znění směrnice Rady 2010/88/EU ze dne 7. prosince 2010, musí být vykládán v tom smyslu, že nositel autorských práv k hudebním dílům poskytuje službu za úplaty ve prospěch organizátora představení, konečného uživatele, jestliže posledně uvedený získá na základě nevýhradní licence oprávnění sdělovat tato díla veřejnosti za zaplacení poplatků vybíraných určenou organizací kolektivní správy, která jedná svým jménem, avšak na účet tohoto nositele autorských práv.

- 2) Článek 28 směrnice 2006/112/ES, ve znění směrnice 2010/88, musí být vykládán v tom smyslu, že organizace kolektivní správy, která vybírá vlastním jménem, avšak na účet nositelů autorských práv k hudebním dílům poplatky, které jim náležejí jako protiplnění za povolení sdělovat jejich chráněná díla veřejnosti, jedná jako „osoba povinná k dani“ ve smyslu tohoto článku, a má se tedy za to, že jí tito nositelé poskytli službu před tím, než ji sama poskytla konečnému uživateli. V takovém případě musí tato organizace vystavit svým jménem pro konečného uživatele faktury, v nichž jsou uvedeny poplatky vybrané od tohoto uživatele, včetně daně z přidané hodnoty (DPH). Nositelé autorských práv jsou následně povinni vystavit organizaci kolektivní správy faktury zahrnující DPH za plnění poskytnuté z titulu obdržených poplatků.

(¹) Úř. věst. C 372, 4.11.2019.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 20. ledna 2021 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesverwaltungsgericht – Německo) – Land Baden-Württemberg v. D.R.

(Věc C-619/19) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Životní prostředí – Aarhuská úmluva – Směrnice 2003/4/ES – Přístup veřejnosti k informacím o životním prostředí – Projekt výstavby infrastruktury ‚Stuttgart 21‘ – Zamítnutí žádosti o informace o životním prostředí – Článek 4 odst. 1 – Důvody pro zamítnutí – Pojem ‚vnitřní komunikace‘ – Rozsah – Časové omezení ochrany takové komunikace“)

(2021/C 79/15)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesverwaltungsgericht

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Land Baden-Württemberg

Žalovaný: D.R.

za přítomnosti: Deutsche Bahn AG, Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Výrok

- 1) Článek 4 odst. 1 první pododstavec písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „vnitřní komunikace“ zahrnuje všechny informace, které se pohybují v rámci orgánu veřejné správy a ke dni podání žádosti o přístup neopustily vnitřní sféru tohoto orgánu, případně poté, co je uvedený orgán obdržel, a pokud nebyly nebo neměly být zpřístupněny veřejnosti před tímto obdržením.